

De les multinacionals, el centralisme espanyol, les solucions d'emergència al món del treball i altres coses

J. R. havia deixat enrera la seva època d'estudiant, i ja amb el seu fiamant diploma de llicenciat en ciències empresarials, veia com tot un món s'obria al davant seu. L'aprovaria la vida com l'havia aprovat la Universitat? Aquesta pregunta, però, no se la volia plantejar. No portava damunt d'ell tot el bagatge necessari per resoldre quantes situacions difícils se li plantegessin en el camp lliurement escollit?

Per altre part entrava amb bon peu dins el món empresarial. No solament el seu anunci a la premsa, calculadament agressiu, oferint-se «solament a empreses importants amb desig i possibilitats de ser-ho més» havia tingut un impacte total, permetent-li escollir d'entre elles la que semblava la millor, sinó que també la seva visita havia estat un èxit en tota la línia.

L'empresa en qüestió radicava a Madrid i era filial d'una metalmúrgica de Lyó. Uns mesos de rodatge entre la plana major de directius li donaren la pràctica necessària per a fer-lo mereixedor de la confiança que suposava el conferir-li la direcció del complex industrial a instal·lar ací, entre Barcelona i Granollers.

Foren una sèrie de mesos de dedicació total. Planols, tramitacions, obres, instal·lacions, maquinària i personal, tècnics i treballadors, amb la consegüent posta en marxa. Va ésser esgotador, però ho superà tot amb entusiasme i, el que era millor, a satisfacció dels seus superiors.

La producció en qualitat i quantitat obtinguda va respondre a les exigències del mercat nacional i forà, i un exercici rera l'altre les cotes estadístiques se superaven a un ritme molt per damunt de tot quan s'havia previst. No obstant quan la crisi d'aquests últims temps va fer estralls en el sector, en notaren les conseqüències també, amb la particularitat de que la casa matriu francesa seguia absorbint en concepte de royaltys i tecnologia cedida xifres exorbitants, la casa central de Madrid fiscalitzava la part econòmica i retenia cobraments i beneficis derivats de les exportacions, i si bé les instal·lacions d'ací havien acabat per absorbir tot el pes de la feina, els lliuraments de capital no eren cursats amb la regularitat necessària per cobrir compromisos laborals i de proveïdors.

J. R., arribats aquests casos, no tenia més remei que desplaçar-se a Madrid, ja que per telèfon no hi havia manera de localitzar els directius, i en un d'aquests viatges, tingué ocasió de veure clarament tota la trama muntada a l'entorn de tantes empreses modèliques quina central a la capital d'Epanya respon més a una mentalitat oportunista d'arribistes que no a un criteri professional d'industrials lluitadors amb solera de capitans d'empresa.

Havia estat en l'avant sala del despatx del director general —com tants d'altres de la seva categoria vinculat també en la direcció d'altres importants empreses i departaments oficials— que tot parlant amb l'única persona que hi havia aquell dilluns de pont, el senyor Pepe, porter del pavelló d'oficines, aquest li havia obert els ulls en quant el que podia esperar-ne.

El senyor Pepe, tenia la jubilació de funcionari estatal, i aprofitava la jornada intensiva matinal per guanyar-se un bon sobre sou. Per això, i pel seu llarg historial de conserge en diferents ministeris, podia considerar-se'l una autoritat capacitada en l'exposició dels consells que donava al nostre amic:

—Desenganyis; per molt que hi faci i per molt que hi digui, vostè no els farà canviar. Si de sempre hi ha hagut ací Madrid tanta gent que s'ha mogut més per la fatxada que pel contingut, és perquè sempre han tingut a mà la manera d'expressar les províncies i convertir-se ells en cervells privilegiats de direcció, de tutelatge i d'administració.

I ja encarrilada la conversa, afegia:

—Si durant tant de temps el diner ha corregut fàcil, no és d'estranyar que ara que els prohoms oficials i els que puñulen al seu entorn desperten d'aquest somni de color de rosa que els ha mantingut tants anys en el millor dels seus móns, es vegin perduts

dins el confusionisme actual, i per altra banda no puguin acceptar una regularització com la que vostès preconitzen a base d'obtenir una autogestió i autonomia. Però el que està fet, fet està, i la rica i gran transformació de la capital d'Epanya, solament ha estat possible per aquesta voluntat de gastar-s'ho tot en la fatxada, obrint autopistes sense peatge, avingudes imponents i ajardinades, superbs edificis, monumentals centres mèdics, professionals o institucions d'avanguardia, complexes comercials o industrials nacionals o multinacionals, tot tolerat o apadrinat per una jefatura a l'estat que era el millor alcalde que la ciutat podia haver trobat, al redós de quina sombra tota idea podia trobar el caliu necessari, si oferia l'oportuna participació, i els dèficits podien ésser endosats a qualsevol departament.

El senyor Pepe sabia tot això i molt més, però com tants madrilenys, havia acabat per trobar-ho natural. Era un pastís tan gran que per poc que un s'espavilés també hi podia participar. Sinó, com s'ho hagués fet ell per donar carrera als seus fills? Favors recompensats en forma de beques... atencions de nou arribats amb desig de promoció... personatges de província que s'estrenaven a les altes esferes en llur carrera política, i necessitaven recórrer a funcionaris que, com ell, coneixien la vida i miracles de la casa.

Com tot funcionari que s'apreciés un xic, ell es considerava vitalici en el càrrec de conserge dels ministeris, i s'hi movia com si de casa seva es tractés. Si hi havia algú foraster, certament no eren els que com ell portaven tants anys allà. N'aven vist a passar tants de ministres i caps de negociat amb ganes de cagar-ho tot i, fatalment, eren vençuts per la inèrcia de la màquina burocràtica! I això ja quan era jove en la monarquia, en la república i ja no cal dir, en l'època franquista.

El que li punyí més a J. R. però, era veure el potent dins la mateixa trampa en que milers de catalans ja s'havien vist immersos abans que ell. Tenir de fer avant sala no solament hores i més hores, sinó dies, per a poguer veure el peatge de torn que havia de resoldre quefers que amb un mínim de criteri i sentit comú tenien fàcil solució als llocs d'origen. De què es nodria sinó el pont aeri d'Ibèria?

Sí, evidentment els catalans —segons el senyor Pepe— batiem el record de visites impacients als llocs de decisió. Sempre parlant de les nostres necessitats, de les nostres presses, de les injustícies de que som víctimes, de les nostres autopistes, les més cares d'Europa, de les manques d'equipament...

A l'igual que molts d'altres madrilenys, ell també havia arribat a la conclusió que potser ens queixàvem un xic per sistema, en la política, en la cultura, en l'esport... De què sinó el Barça, que generalment per a Madrid, ha de donar sempre la culpa als àrbitrs?

I això ens fa impertinents i potser fins i tot ens faria odiosos —segons ell— si en les nostres queixes... no tinguéssim tanta raó.

Arribat a aquest punt J. R. es recordà del seu pare, al qui titllava d'anti madrileny, més que de catalanista en les controvèrsies que sobre política a vegades mantenien. Lara pensava que potser no anava l'home tan desencertat quan amb tanta convicció sostenia que Madrid sempre seria Madrid, manés qui manés, i com a única solució propugnava autogestió i autonomia a través d'institucions que en la seva època havien demostrat llur eficàcia.

Sense violències, sense escàndols, pacífica i democràticament com cal, avui l'empresa en qüestió ha estat absorbida —i ben pagada— per l'organisme estatal corresponent, solucionant de forma planera i elegant el problema social que representava la situació de tants obrers i empleats en un imminent atur forçós.

Si d'ací endavant hi han pèrdues, ja no té importància; l'estat en respon... i les caixes d'estalvis ho pagaran.

Democràcia? Socialisme: Tant-se-val. Això sí, tot molt a l'espanyola!

R.

Tirades al plat a Lliçà d'Avall

Amb motiu de la seva Festa Major, a Lliçà d'Avall hi haurà tirades a 25 plats el dissabte 16 de juliol, a les tres de la tarda, de caire general i, a les deu del matí, del dilluns dia 11, de caire local.

Més deseixanta premis i trofeus —alguns molt valuosos— estan a la disposició dels qui se'n facin mereixedors; havent-hi premis per tots els tiradors i, també, premi especial pels menys afortunats classificatòriament. El senyor Jaume, al Bar Pepet, és qui pot facilitar tota mena d'informació referida a aquestes tirades al plat. — F. S.

AVISO

Durante la época veraniega, queda suprimida «Revista del Vallés» - Deportiva, quedando incorporada la información de Deportes al número del Sábado. Esperamos que esta medida que adoptamos cada verano sea acogida con comprensión por nuestros suscriptores.